

Ngàn Truyện Cười Đủ Loại

Trong giờ học, cô giáo muốn phát triển trí tưởng tượng và khả năng cảm nhận của học sinh, cô đưa ra mấy câu hỏi như sau:

- Các con hãy nghĩ xem, cái gì màu xám và rất là cứng?

- Bê tông ạ!

Cô giáo:

- Giỏi quá. Nhưng mà nó còn có thể là nhựa đường nữa, thế còn cái gì màu vàng, và ở trên cánh đồng?

- Con bò ạ!

- Đúng rồi! Nhưng còn có thể là đồng rơm nữa,

Một học sinh lẩm bẩm phía cuối lớp:

- Đúng là lũ điên!

Cô giáo:

- Em đứng lên ngay, sao em toàn nói bậy bạ thế hả?

Học trò:

- Thế em hỏi cô một câu được không?

Cô giáo thận trọng:

- Em thử nói đi!

- Thế cái gì trước khi cô cho vào miệng thì nó cứng, thẳng và khô ráo, còn sau khi ra khỏi miệng thì nó mềm nhũn, cong queo và ướt nhem?

Cô giáo đứng phất dậy, mặt đỏ bừng, tiến thẳng đến tát rất kêu vào mặt học trò. Học trò xoa xoa má nói:

- Đúng rồi. Nhưng nó còn có thể là kẹo cao su nữa!

Cô giáo hỏi:

- Tại sao hôm qua em không đi học?

- Hôm qua mẹ em giặt mất cái quần lót của em, mà em thì chỉ có mỗi một cái đó.

Cô giáo:

- Thôi được.

Ngày hôm sau cũng không thấy Hùng đến trường. Cô giáo hỏi:

- Mẹ em lại giặt mất quần lót của em nữa à?

- Thưa cô không phải. Trên đường em tới trường, đi ngang qua nhà cô ...em thấy quần lót... của cô treo trên ban công nên em nghĩ tới trường làm khi gì khi mà cô không có ở đó!

Một nữ tác giả gửi tác phẩm của mình đến một tòa soạn để xin đăng, Tổng biên tập tờ báo hỏi:

- Trước giờ cô đã viết cái gì chưa?

- Có. Tôi đã từng viết một tự truyện về đời mình.

- Thế bản thảo có bị biên tập tòa soạn trả lại không?

- Không, ông biên tập tòa soạn đó đã đi một lèo từ New York qua San Francisco để cưới tôi.

Tờ nguyệt san Văn Nghệ của một địa phương nọ, mỗi ngày một giảm về phẩm chất bài vở lẫn số lượng độc giả. Lãnh đạo bèn bổ nhiệm một nhà văn trẻ khác vào chức Tổng biên tập thay cho nhà văn lão thành. Sau một thời gian, tờ báo càng ngày càng khởi sắc. Một phóng viên đến hỏi tòa soạn về bí quyết của sự thành công trên. Tân Tổng biên tập trả lời:

- Chẳng có gì lạ, chúng tôi chỉ sử dụng lại số bài vở mà trước đây cụ Tổng biên tập cũ đã loại ra!

Tại phòng khám. Y tá hỏi bác sĩ:

- Thưa bác sĩ, tại sao cứ mỗi lần em cúi xuống nghe tim mạch bệnh nhân, mạch anh ta lại đập mạnh?

Bác sĩ:

- Gài nút áo lại!

Hai bạn tù ngồi tâm sự:

- Sao mày vào đây?
- Tao bỏ vợ.
- Thế có được khoản nào không?
- Có.
- Bao nhiêu?
- Khoản năm chục cuốn lịch!
- Sao kỳ vậy?
- Vì tao bỏ vợ tao từ lâu 3 xuồng...

Tại phòng cấp cứu, bác sĩ hỏi cô y tá trực:

- Hôm nay có ca nào không?
- Thừa bác sĩ, có hai ca. Ca nhẹ do tai nạn xe hơi. Ca khá nặng do ông chồng dám từ chối không rửa chén cho vợ!

Cán bộ kế hoạch hóa gia đình hỏi:

- Nhà chị đã nghèo đói không đủ gạo ăn, chứ chưa nói đến mặc, học hành, bệnh hoạn... Vậy mà chị cứ tiếp tục đẻ nữa... khổ càng thêm khổ. Sao chị lại làm như vậy?
- Dạ, em gắng đẻ thêm đứa nữa để xóa đói giảm nghèo!
- Sao kỳ vậy?
- Vì bữa hôm nọ, em nghe Ban chỉ đạo xóa đói giảm nghèo của xã nói: nhà nào khó khăn, đông con mới được trợ cấp vốn. Em hỏi đông con mà mấy đứa, họ trả lời ít nhất là bốn đứa trở lên. Dạ em cũng ráng đẻ thêm đứa nữa để đủ tiêu chuẩn

Một bệnh nhân đến phòng khám than vãn với bác sĩ:

- Tôi không toại nguyện trong cuộc sống tình dục thưa bác sĩ. Tôi phải làm gì bây giờ?
- Ông hãy chạy mỗi ngày 10 cây số và sau một thời gian hãy báo lại cho tôi xem sao!

Một tuần sau, ông khách gọi điện thoại cho bác sĩ. Bác sĩ hỏi:

- Kết quả sao rồi?
- Tốt lắm! Hiện tôi đã xa nhà 70 cây số!

Con trai phân trần với ba rằng:

- Ba ơi! Bao giờ con mới trở thành người lớn đến mức có thể đi bất cứ đâu mà con muốn, về nhà lúc nào thì về mà không phải xin phép mẹ?

Người cha từ tốn giải thích:

- Này con trai của ba, thế thì chính ba đây ba cũng chưa thành người lớn đến mức đó đâu con!

Nhìn tấm ảnh ông bà tôi chụp chung, tôi hỏi:

- Sao bà lại có thể yêu một người thấp hơn bà một cái đầu?

Bà tôi quay sang tôi:

- Cháu ơi, bà và ông cháu phải lòng nhau khi ngồi và khi bà đứng dậy, mọi chuyện đã quá muộn.

Hai cha con đang ngồi nói chuyện trong nhà. Đứa con hỏi:

- Ba ơi! Tối nay ba dẫn con đi xem xiếc đi!
- Không được. Ba bận lắm con ạ!
- Ba ạ! Con nghe nói là xiếc hôm nay có tiết mục một cô gái mình trần cưỡi sư tử đó ba à!
- Vậy hả! Thôi được để ba dẫn con đi! Cũng lâu lắm rồi ba chưa được xem lại sư tử...

Một nhạc sĩ ở gần trại nuôi heo. Anh ta rất là bức bối vì tiếng kêu ồn ào của heo, nhất là đến giờ đòi ăn, chúng kêu ầm ĩ, làm át cả tiếng đàn của nhạc sĩ, bức mình quá, anh ta sang gặp người chủ trại:

- Này, ông có biết sự khác nhau giữa tiếng nhạc và tiếng heo rống không?
- Biết chứ! Tiếng heo chỉ rống lên khi chúng đòi ăn, còn tiếng nhạc thì chỉ lúc nào đói thì nó mới chịu im.

Trong cuộc thi vào khoa thanh nhạc của nhạc viện, một thí sinh hỏi ban giám khảo:

- Xin cảm phiền các thầy, nhưng em muốn biết sự thật, giọng của em không hợp phải không ạ?
- Tại sao lại không nhỉ? Giọng của cô rất hợp khi xảy ra vụ hỏa hoạn hoặc vụ trấn lột.
- !?!

Một người bạn thắc mắc hỏi:

- Làm sao mà trông anh buồn thảm thế kia?
- Anh biết không, vợ tôi đã ngoại tình rồi!
- Trời! Sao anh biết?
- Đêm hôm qua, khi ngủ tôi nghe thấy cô ta nói trong mơ: "Anh yêu! Em không thể quên được nụ hôn của anh!"
- Ô! Vậy thì có gì là đặc biệt đâu? Có thể là cô ấy nói với anh đấy!
- Nhưng tôi chưa bao giờ hôn cô ta!

Hai người đàn ông tán gẫu về sự đời. Người kia nói:

- Bọn gian bây giờ ghê thật! Chúng chỉ cần khều nhẹ vào vai ai một cái, hỏi một câu thôi là người ấy tự động tháo tư trang hoặc bóp tiền đưa cho chúng.

Người kia đối đáp lại:

- Tưởng gì, chuyện đó tôi bị hoài. Tháng hai lần, mỗi lần vợ tôi khều nhẹ vào vai tôi một cái, hỏi một câu thôi, tôi phải tự động móc hết tiền đưa cho bả!

Cô lái đò đưa khách qua sông. Đò cập bến cô lái thu tiền từng người. Sau hết đến nhà sư. Cô lái đò đòi tiền gấp đôi. Nhà Sư ngạc nhiên hỏi vì sao? Cô lái mỉm cười:

- Vì Thầy nhìn em...

Nhà sư nín lặng trả tiền và bước lên bờ. Một hôm nhà sư lại qua sông. Lần này cô lái đòi tiền gấp ba. Nhà sư hỏi vì sao? Cô lái cười bảo:

- Lần này Thầy nhìn em từ dưới nước.

Nhà sư nín lặng trả tiền và bước lên bờ.

Lần khác nhà sư lại qua sông. Vừa bước lên đò nhà sư nhắm nghiền mắt lại đi vào thiền định. Đò cập bến cô lái đò thu tiền gấp năm lần. Nhà sư hỏi vì sao? Cô lái đáp:

- Thầy không nhìn nhưng còn nghĩ đến em.

Nhà sư trả tiền và lên bờ. Một hôm nhà sư lại qua sông. Lần này nhà sư nhìn thẳng vào cô lái đò... Đò cập bến, nhà sư cười hỏi lần này phải trả bao nhiêu?

- Em xin đưa Thầy qua sông, không thu tiền.

Thiền sư hỏi:

- Vì sao vậy?

Cô lái cười đáp:

- Thầy nhìn mà không còn nghĩ tới em nữa...

Do vậy em xin đưa Thầy qua sông mà thôi...

Vài năm sau đó có một Việt kiều trở về thăm quê hương. Cô lái đò đưa khách qua sông. Thuyền ra giữa dòng, khách nhìn cô lái dăm dăm. Cô lái cũng chợt nhận ra khách ... là vị thiền sư năm xưa, bây giờ đã đổi khác ...

Mái tóc để dài, bộ quần áo thời trang thay cho bộ nâu sòng ngày cũ. Đò cập bến cô lái thu tiền từng người.

Khách là người cuối cùng rời đò. Cô lái đòi tiền gấp mười. Khách hỏi vì sao ?

Cô lái trả lời tỉnh queo:

- Đó là giá Dziệt kiều !!